

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Ministra Skarbu Państwa i
Prezesa Rady Ministrów

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2013 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 5 kwietnia 2013 r.,

- 1. oddala zażalenie;**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda z racji jej nieopłacenia w terminie. Złożone przez powoda zażalenie na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 1 marca 2013 r., w którym zwolniono powoda od opłaty od skargi kasacyjnej ponad kwotę 25.000 zł, okazało się niedopuszczalne i nie wpłynęło na bieg terminu do wniesienia opłaty od skargi.

W zażaleniu na postanowienie z dnia 5 kwietnia 2013 r. wskazywano naruszenie art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c. w zw. z art. 107 i art. 122 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (u.k.s.c.) i art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. W zażaleniu znalazła się też sugestia ewentualnie uchylenia zaskarżonego postanowienia także na podstawie art. 395 § 2 k.p.c. Pełnomocnik skarżącego podnosił, że wniesione przez powoda osobiste pismo zatytułowane „zażalenie” stanowiło w istocie kolejny wniosek o zwolnienie go od obowiązku uiszczenia opłaty od skargi kasacyjnej ponad kwotę 5.000 zł, z przyczyn bliżej podanych w tym wniosku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 130 § 1 zdanie drugie k.p.c., mylne oznaczenie pisma procesowego nie stanowi przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Przepis ten daje wyraz zasadzie „*falsa demonstratio non nocet*” w postępowaniu procesowym i w znacznym stopniu łagodzi formalizm takiego postępowania. Nietrafne byłoby jednak twierdzenie, że zasada taka znajduje zastosowanie w każdej sytuacji procesowej, ponieważ podstawowe znaczenie mają tu przede wszystkim okoliczności złożenia określonego pisma procesowego w odpowiedniej fazie postępowania rozpoznawczego, mogącego wywołać dla stron określone, istotne skutki procesowe.

Z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia z dnia 5 kwietnia 2013 r. wynika, że postanowienie z dnia 1 marca 2013 r. (zawierającego częściowe zwolnienie powoda od kosztów sądowych) doręczone zostało pełnomocnikowi powoda (k. 334 akt sprawy). Mimo treści tego postanowienia odpowiednia część opłaty od skargi kasacyjnej nie została wniesiona w terminie, zgodnie

z postanowieniami art. 112 ust. 3 u.k.s.c. (notatka urzędowa z dnia 5 kwietnia 2013 r., k. 344 akt sprawy). Jednocześnie powód złożył osobiście zażalenie w dniu 26 marca 2013 r. na postanowienie z dnia 1 marca 2013 r. i to właśnie w okresie, w którym reprezentował go profesjonalny pełnomocnik procesowy oraz w okresie, w którym biegł termin do zapłaty części opłaty od skargi kasacyjnej. Nie można w takiej sytuacji wywodzić, że powód jedynie nadał niewłaściwą formę złożonemu w istocie wnioskowi o dalsze, częściowe zwolnienie go od opłaty od skargi kasacyjnej (wniosek ten niewłaściwie określił jako „zażalenie”). Co więcej, pismo powoda z dnia 26 marca 2013 r. skierowane zostało do Sądu Najwyższego i zawierało inne jeszcze elementy środka odwoławczego (określenie kwestionowanego postanowienia, wnioski zażalenia; k. 335 akt sprawy). Nie można zatem podzielić argumentacji przedstawionej we wniesionym zażaleniu opierającej się na nietrafnym założeniu, że pismo powoda należało potraktować jako nowy (ponowny) wniosek o częściowe zwolnienie powoda od opłaty od skargi kasacyjnej. Chodziło tu w istocie o środek odwoławczy (zażalenie) powoda, który Sąd Apelacyjny trafnie zakwalifikował jako niedopuszczalny (art. 394¹ § 2 k.p.c.).

W tej sytuacji nie było podstaw do kwestionowania zaskarżonego postanowienia z dnia 5 kwietnia 2013 r. odrzucającego skargę kasacyjną powoda. Należało zatem oddalić wniesione zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).

Odstąpiono od obciążenia skarżącego kosztami postępowania zażaleniowego przy uwzględnieniu postanowień art. 102 k.p.c. (zob. m.in. postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 17 maja 2013 r., I ACa 532/12, k. 369 akt sprawy).